

PISMO JEZUSU

Osebe:

MATI, bolna žena
ANDREJ, njen sin
JELKA, njena hči
 1. otrok
 2. otrok
 3. otrok
Dva angela
 1. gospa
 2 gospa

PRVO DEJANJE (revna soba)

Prvi prizor:

MATI (v roki drži rožni venec, ozira se skozi okno): Kako dolgo ni danes otrok iz šole. (Pogleda na uro). Pa saj še ni tako pozno. Le meni gre tako počasi čas naprej. Tako se vleče dan. Tako mi je hudo. Kmalu bo sveti večer in jaz ne morem prav nič pripraviti svojima otrokom. Kako me bolijo noge, ne morem hoditi. O Bog, tako breme si mi naložil na rame! Pa ne bom tožila, ti že veš zakaj je tako. (Nekaj časa molči). Kako je bilo lani lepo, kako smo se veselili božičnih praznikov, ko je še živel naš ljubi oče. Saj ni veliko zaslužil, a smo le lahko skromno živelji. Kako dober oče je bil svojim otrokom. In še tako nesrečno je moral umreti (joče). Pa da bi bila vsaj jaz zdrona, o, potem ne bi bili otroci lačni. Pa nisem za nobeno rabo. Andrej ima tako slabe čevlje. Bojim se, da se prehladi, ko ima vedno mokro v čevljih. Drugih ne morem kupiti, saj še za kruh nimam denarja. In moja uboga Jelka. Plašč ima tako tanek, da jo zebe do kosti. In še kuriti ne morem, samo par polen še imam. Ljubi Bog, pomagaj mojim otrokom, jaz jim ne morem! . . . O, Andrej je že doma!

Drugi prizor

ANDREJ: Dober dan mama! Te kaj zebe? Zunaj je tako mraz (si mane roki). Pa še zakurjeno ni! Bom kar hitro zakuril peč, da te ne bo zeblo (gre po drva).

MATI: Nase pa nič ne misli. Vem, da ima zopet mokro v čevljih.

ANDREJ (prinese drva): Hitro zakurim, da ne bo mraz. Pa, mama, samo še za parkrat imamo drv.

MATI: Vem, vem. Bosta že morala z Jelko v gozd, da nabereta malo suhljadi, sicer nas bo v praznikih zeblo.

ANDREJ: Bova šla, rada bova šla, samo da te ne bo zeblo. Te zelo bolijo noge, rnama? (peč je lahko zunaj, da se ne vidi).

MATI: Dobri otrok! Ljubi Bog, hvala ti, za tega otroka (joka).

ANDREJ: Tako, zdaj bo kmalu toplo (gleda mamo, poklekne k njenim nogam in jo božal. Mama, ne bodi žalostna. Te zelo boli?

MATI: Vsak dan je huje! . . . Nič vama ne morem skuhati, nič speči in za vaju kaj poskrbeti.

ANDREJ: Ne bodi žalostna zaradi naju. Z Jelko bova vse naredila. Joj, mleko moram skuhati. Gotovo si lačna!

MATI: In vidva! Vidva revčka sta lačna! In zebe te, kaj ne? (prime ga za roke) Kako imaš mrzle roke, kaj šele noge, ko vem, da imaš mokre.

ANDREJ: Kaj to, jaz sem zdrav, a ti imaš bolne noge in zato te še bolj zebe (se zamisli). Mama, kmalu bo sveti večer!

MATI: Da, . . . sveti večer . . . (pokrije obraz z rokami)

ANDREJ: Si žalostna, mama? Ne jokaj! Jaz bom naredil jaslice. Imam že mah in dvoje ovčk, Gospod kaplan mi je dal lepo podobico jaslic, to bo hlevček. In svečke že tudi imam. (veselo) Kaj ne, mama. Jezus prinese darove. Lani je nama toliko prinesel.

MATI: Da, lani je živel še vajin očka.

ANDREJ: Če ni več očka, mi zato ne bo nič prinesel? Pa tako potrebujem nove čevlje (žalostno) in v šoli se mi posmehujejo, ker imam take čevlje.

MATI: Vem, čevlje zelo potrebuješ, . . . pa ne vem, če . . .

ANDREJ: Sosedov Jakec pravi, da mu bo veliko prinesel.

MATI (žalostno): Da, da, sosedovi so bogati.

Tretji prizor.

JELKA (prihiti): Jaz sem tudi že doma. Kako je mraz! Mama, kmalu bo sveti večer! Kako se veselim! Kaj mi bo neki letos prinesel Jezus?

MATI (vzdihne; joka in govor v presledkih): Ubogi otroci! Jaz sem bolna, ne morem hoditi. Ne veče bo kaj prinesel.

JELKA (objame mamo): Ne jokaj mama. Saj bova pridna - in vse namesto tebe naredila, pa nama bo gotovo Jezus kaj prinesel. Sosedova Malka bo dobila nov plašč. Pisala je Jezusu pismo in gotovo bo prinesel,

ANDREJ (hitro): Pismo je pisala Kaj, ko bi še jaz napisal pismo! Pa kam bi ga dal? . . . Na pošto?

JELKA: Andrej, piši, piši še ti!

MATI: Pa piši! Vse mu povej. Malo pozno je že. Sveti večer je pred durmi. Ne boš smel biti žalosten če ne bo nič.

JELKA: Kam boš nesel pismo? . . . Le kam bi . . .

ANDREJ: Že vem, že vem! Hiti pisat! (piše) Ljubi Jezus! Lepo prosim, prinesi mi nove čevlje, pa še kapo, nogavice in rokavice, me tako zebe v roke, ko grem v šolo. Pa velik hleb kruha, da ne bomo zmeraj lačni. Jelka ima tudi slab plašč in obleko. Tudi ona bi rada kapo, nogavice in rokavice. Mami prinesi kakšna zdravila, da bo ozdravela, ne more nama kuhati prati. Oh, saj je že preveč, . . . pa ko smo tako revni. Ne bodi hud Lepo te pozdravljava Andrej in Jelka iz Strme ulice številka 12 (zapre pismo). Tako, zdaj pa hitro (steče ven).

JELKA: Mati, ali ni preveč napisal, saj ne bo mogel toliko prinesti.

MATI: Res preveč . . . kako bo žalosten, ko ne bo . . .

ANDREJ (priteče nazaj): Mama, morda sem preveč napisal. Toliko res ne bo mogel prinesti Jezus. Naj kaj prečtam?

MATI: Pa kaj bil Kaj bi črtal? ANDREJ (čita): Nogavice? ko jih pa tako potrebujem. Rokavice?, pa me res tako zebe . . . Plašč? Jelka, kaj ne, da bi rada?

JELKA: Tako rada bi nov plašč! MATI: Uboga otroka . . . saj ne bo mogoče . . .

ANDREJ: Oh, mama! Nič ne bom črtal! Vse to potrebujem. Jezus je dober in pravijo, da ima rad pridne otroke. Ti pa praviš, da sva midva pridna, pa bova še bolj.

JELKA: Saj imava tako rada Jezusa.

ANDREJ: Tako, mama. Zdaj kar nesem. Veš kam, mama Bral sem, da hodijo pred božičem angeli okrog in zbirajo pisma, ki jih otroci pišejo Jezusu za božič. V gozdu ga obesim na drevo in ga bodo videli (odide).

JELKA: Zdaj pa vem, da bom dobila nov plašč. Kako mi bo toplo, mamica! Nič več me ne bo zeblo.

MATI: Daj, Jelka, naloži še malo na ogenj in skuhaj mleko, gotovo si že lačna.

JELKA: Res sem lačna. Nimaš nič kruha, mama?

MATI: V predalu je še nekaj kruha, vzemi ga!

JELKA (hitro je): Kako je dober, pa je tako majhen košček. Jaz bi ga pojedla velik kos.

MATI: 0 vem! . . . (tih) Samo nekaj denarja še imam. To mora biti samo za kruh. A kje naj vzamem še za drugo? . . . O, kako bosta na sveti večer moja otroka razočarana! Jaz jima ne morem izpolniti njihovih želja . . . Oh, oče, zakaj si nas zapustil v taki bedi! (joka)

DRUGO DEJANJE (gozd)

Prvi prizor

ANDREJ (priteče, obesi pismo na vejo): Tako, tod mimo bodo prišli angeli in videli moje pismo (veselo) in ga nesli Jezusu. In za božič bom imel novo čevlje, nogavice in rokavice. Ne bo jih imel samo sosedov Jakec (popravi še enkrat pismo). Da ne bi pozabil prinesti mami zdravila! Uboga mama, tolkokrat je žalostna in jo bole noge in nama ne more kuhati (odide. Trije /ali tudi več/ otroci pridejo in ogledujejo pismo od vseh strani).

1. otrok: Ste videli?
2. otrok: Ste slišali?
3. otrok: Kaj je rekel?
1. otrok: Pismo je obesil.
2. otrok: Za koga?
3. otrok: Rekel je: za Jezusa.
1. otrok: Kaj je pisal?

2. otrok: Da je mama bolna.
3. otrok: In čevlje bi rad.
1. otrok: Jaz bom tudi pisal.
2. otrok: Saj še ne znaš pisati.
3. otrok: Joj, da ne znamo pisati!
4. otrok: Poglejmo kako je pisal.
2. otrok: Saj še ne znaš čitati!
3. otrok: Joj, da ne znamo čitati!
1. otrok (prestrašeno): Joj, nekdo gre. Hitro se skrijmo!

Drugi prizor
(Dva angela, zagledata pismo)

1. angel: Oh ti otroci! Tu že zopet pismo. Vem za koga (ga vzame in bere). Ja, ja, veliko prosiš ti, Andrej. Poznam ga, so res ubogi. Tem moramo pomagati (obesi pismo nazaj). Pojdova! Tam gresta gospe, oni jima bosta pomagali. Le urno, da ju napotiva tod mimo, da vidita pismo (odideta).
 1. otrok (previdno): Ste videli?
 2. otrok: Nista vzela pisma.
 3. otrok: Naj ga kam nesemo
 1. otrok: Ne, saj si slišal: pomagati jim moramo.
 2. otrok: Bomo videli kdo pride.
 3. otrok: Jaz bi bil tudi rad Andrej.
 1. otrok: Da bi dobil čevlje, jih nič ne potrebuješ.
 3. otrok: Ne, rad bi pisal Jezusu.
- Vsi trije: Bežimo, nekdo gre!

Tretji prizor

1. gospa (še zunaj): Zdi se mi, da sva zašli.
2. gospa: Res, tako tuj mi je ta kraj.
1. gospa: Tolikokrat sem že tod hodila in še nikdar zašla.
2. gospa: Saj prav dobro vem, da bi morala iti na desno in ne vem zakaj sva zavili na levo.
1. gospa: Kar nazaj morava, tod ne prideva na cesto (zagleda pismo). Glej, tu visi pismo, le kdo ga je obesil v gozdu?
2. gospa: Najbrž kak nedolžen otrok, pa za koga? (vzame pismo) Ja, seveda, za Jezusa, piše tu. Poglej!
1. gospa (čital: . . . Oh, tema otrokom pa morava pomagati. Bolno mater imata in jima ne bo mogla nič dati.
2. gospa: Kje pa stanujeta, je naslov?
1. gospa: Da, tu. Strma pot 12. O, te pa poznam. Zelo dobra družina. Lani jim je umrl oče. Hvala Bogu, v blagajni imava še nekaj denarja za uboge. Morava jim pomagati.
2. gospa: Kaj sva zato zgrešili pot, da sva našli to pismo. Kar nekaj me je vleklo na levo. Da, da. Bog svojih ne zapusti. (odideta)

Četrti prizor

1. otrok: Ste videli?
 2. otrok: Kako sem vesel, da jim bo pomagano.
 3. otrok: Angel ju je sem pripeljal.
 1. otrok: To bodo veseli!
 2. otrok: Vse bosta dobila, kar sta želela.
 3. otrok: Rad bi bil tam, da bi videl njihovo veselje.
 1. otrok: Dobro, pod okno se bomo skrili.
 2. otrok: Da, res. Pod okno in bomo vse slišali.
- Vsi: Pod okno, ja, pod okno . . .

TRETJE DEJANJE
(soba, kot v prvem dejanju)

Prvi prizor

MATI (sedi v naslonjaču in moli. Trkanje): Naprej! (vstopita dve gospe)

GOSPA: Dober dan! Stanuje tu Andrej in njegova sestra Jelka?

MATI: Da, tu sta. A zdaj sta šla v gozd, da nabereta dračje, da nam bo toplo danes, ko je sveti večer.

GOSPA: Ravno prav, da ju ni doma. V gozdu na veji sva našli pismo, ki ga je pisal Andrej Jezusu. Pa bova midve v njegovem imenu obdarovali otroka, ki sta tako lepo prosila za potrebne reči (zlagata). Tu so čevlji, nogavice, rokavice, kapa, plašč . . .

MATI (gleda začudeno in ginjena joka): Je to mogoče! Je to res mogoče! Moja otroka uslišana! O, saj sta s takim zaupanjem prosila. Kako bosta vesela!

GOSPA: In tu so zdravila za vas. Tudi zdravnika bova naročili za vas, da pogleda in vam pomaga, da boste zopet rabili svoje noge in lahko skrbeli za otroka. Še steklenica vina za vas, in tu nekaj sladkarij za otroka. Drv tudi nimate. Tako po praznikih bo nekdo pripeljal drva. Zdaj pa bodite veseli in pozdravite otroka, ki tako ljubita svojo mamo. Bova še prišli k vam in poskrbeli, da ne bosta vaša otroka več lačna. Z Bogom! (odideta)

MATI: O, hvala vam, tisočkrat hvala (joka). Ljubi Bog, je to mogoče! Sanjam ali je resnica! Ne, vse je res! Kako bosta vesela!

Drugi prizor
(Andrej in Jelka)

ANDREJ: Sva že tu, mama (strmita, gledata zdaj mamo zdaj darove): Mama, je bil ta čas Jezus tu?

MATI: Da, bil je, bil je! Otroka moja, . . . bil je!

ANDREJ: Čevlje, nove čevlje! Mama, tako lepe! Kapa, . . . nogavice, rokavice. Kruh, mama, tako velik hleb kruha! . . .

JELKA: Plašč, mama, nov plašč! Nogavice, kapa, joj, kako je vse lepo!

ANDREJ: Kako sem vesel, kako sem vesel! Mama, zdravila? Ni zdravil?

MATI: So, tukaj! In tu steklenica vina . . .!

ANDREJ (vesel): Zdaj boš pa ozdravela, mama! Kako bo lepo!

MATI: In kako se bosta zahvalila?

OBA (poklekneta): Hvala ti, ljubi Jezus! Tisočkrat hvala! Kako te imava rada!

(Božične deklamacije in pesmi. Pojejo vsi.)

Zavesa.